ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 336 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ τῇ ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΠΟΛΕΜΟΙ!

Τί πόλεμοι καὶ πάλι, τί αἵματα καὶ φόνοι!
'στὴν Αἴγυπτο οἱ Ἄγγλοι, ἐμεῖς μὲ τὴν Τουρκιὰ,
θερίζει ὁλοένα τὸ ἄσπλαγχνο κανόνι,
καὶ ὅλους μᾶς ξαφνιάζει πολέμου τουφεκιά.
'Στὸν Ὄλυμπο ὁ Γρίβας, ἐκεῖ ὁ Οὐεσελλέϋ...
μὰ κι ἡ καρδιὰ τῶν δύο πολεμιστῶν τὸ λέει.

—

Ἐγέμισε μὲ νέα πολεμικὰ τὸ κράτος,
ὅλοι μὲ νέα τώρα σκοτώνουν τὸν καιρό,
κι' ἐγὼ ἀπὸ εἰδήσεις αὐθεντικὰς γεμάτος,
τῆς λέω σ' ὁποιον τύχῃ μὲ τόσο σοβαρό.
Τὸν Γρίβα μὲ τὸν Γάρνειτ 'στὴ φούρια μου μπερδεύω,
ζαλίζομαι, σαστίζω, καὶ τοὺς ἀνακατεύω.

—

'Στὴν Αἴγυπτο ὁ Γρίβας θαρρῶ πῶς θριαμβεύει,
καὶ 'στὸ Δερβέν ὁ Γάρνετ τοὺς Τούρκους πῶς κτυπᾷ·
καὶ στρατηγοὺς καὶ τόπους ὁ νοῦς μου τοὺς μπερδεύει,
τὸ Κάφρ-Δουὰρ, τὸ δάσος τῆς Βίγλας καὶ λοιπά.
Καὶ ποιὸς μὲ δυὸ πολέμους 'μπορεῖ νὰ μὴ σαστίσῃ;
κι' ὁ κύριος Τρικούπης 'μπορεῖ νὰ τὰ συγχύσῃ.

—

Κτύπα λοιπὸν, ὦ Γρίβα, τοῦ 'Αραμπῆ τ' ἀσκέρι,
καὶ σὺ, ὦ Οὐολσλέϋ, τοὺς Τούρκους τοῦ Ζορμπᾷ,
θερίζετε κεφάλια μὲ κοφτερὸ μαχαῖρι,
καὶ μέσα εἰς τὸ αἷμα καθεὶς ἂς κολυμπᾷ.
'Στὴν Αἴγυπτο, Τρικούπη, εὐζώνων τάγμα στεῖλε,
κι' Ἰνδοὺς 'στὰ σύνορά μας ἐσὺ, ὦ Γλάδστων φίλε.

—

Οἱ Ἕλληνες κι' οἱ Ἄγγλοι, ἡ δόξα καὶ ἡ λίρες!
τιμὴ καὶ εἰς τοὺς δύο ἀγαπητοὺς συμμάχους·
οἱ Ἄγγλοι 'μπρὸς καὶ 'πίσω τῆς δόξης οἱ φωστῆρες
θὰ σβύσουν ἀπ' τὸ χάρτη καὶ Τούρκους καὶ Φελλάχους.
Θάρρος λοιπὸν καὶ πεῖσμα πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος,
καὶ μέχρι τελευταίας τοῦ αἵματος ῥανίδος.

—

Γιὰ πόλεμο καὶ πάλι ξεσχίζω τὸ καππέλο,
τῆς Μούσας μου τὰ νεῦρα ὁ Ἄρης ἐρεθίζει....
Τρικούπη κήρυξέ τον, γιατὶ κι' ἐγὼ τὸν θέλω,
καὶ ἡ σοφὴ Εὐρώπη ἂς μὴ μᾶς ἐμποδίζῃ.
Ἂς κάθεται 'στ' αὐγά της, τί διάβολο τὴν μέλλει;
νὰ μὴ 'μπορῇ κανένας νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει;

—

Τὴν φόρα τοῦ Τρικούπη κανεὶς μὴν ἐμποδίσῃ,
ἂς λείψουν τῆς εἰρήνης τ' ἀμέτρητα καλὰ,
ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τὸ ἔθνος ἂς ξυπνήσῃ,
καὶ κάθε σάπιο χέρι ἂς σηκωθῇ 'ψηλά.
Παντοῦ λαμπροῦ ἀγῶνος αὐγὴ ἂς ξημερώσῃ,
καὶ ἴσως ἑνὸς πολέμου ἡ θύελλα μᾶς σώσῃ.

Souris.

ΛΟΥΤΡΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Ὁ γνωστὸς γελοῖος βασιλεὺς τῶν Ἀμοργίνων Νήσων, Καλακαούας, τὸν ὁποῖον ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐν Βιέννῃ εἶχον βγάλει ἔξω ἀπὸ ἕνα δημόσιον χορὸν, διότι τὸ εἶχε παρεξηλώσει εἰς τὸ κανκὰν, ἐδέησε νὰ μεταβῇ εἰς τὰ γερμανικὰ λουτρὰ διὰ νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις ἀπὸ τὸ βασιλικά του καθήκοντα, ἤτοι κρατειταμένον μεθοκάτι, χορούς, νυχτέρια, ἐκδρομὰς ἀλὰ Δὸν-Ζουὰν μὲ πυροβολισμοὺς ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς του κλπ. κλπ. Τὴν σειγμὴν αὐτὴν καθ' ἣν γράφομεν εἶνε ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς τῶν Λουτρῶν, τὰ ὁποῖα διαιροῦνται εἰς ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα.. Ὁ Καλακαούας δὲν φροντίζει τόσον περὶ τῆς κούρας του, ὅσον βασανίζεται μελετῶν στρατηγήματα ἵνα διέλθῃ διὰ τῶν γυναικείων λουτρῶν, ὅθεν ἀκοῦονται τραγανὰ τραγανὰ γέλοια, φωναὶς, χαχλανισμοὶ, καὶ κἄτι ἐρωτοεκμυστηριεύσεις τῶν λουομένων, τῶν ὁποίων τὰ ἐννέα δέκατα εἶναι ὑγιεῖς.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ (*ἀσθμαίνων*).

Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε !

[Ὁ Καλακαούας δὲν πέρνει χαμπάρι, ἕως ὅτου εἷς Ἄγγλος ἰδιότροπος δι' ἑνὸς γρόνθου τὸν ἀποσπᾷ τῶν στρατηγικῶν μελετῶν του.]

— Ζητάει ἄτρωπο ἐσένα, τοῦ λέγει.

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ.

Στὸ διάβολο ! Δὲν σ' ἀφίνουν νὰ καταλάβῃς τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ γέλοια ; Σημαίνουν: Ἔλα ;

ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ (*ἀσθμαίνων δυνατώτερα*).

Ἕνα—τηλεγράφημα—πολὺ—κα—τε—πεῖ—γον !

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ.

Κατὰ πηγῶν ! Αἱ πηγαὶ εἶναι πολὺ καλαὶ καὶ μή με σκοτίζῃς ! (Μετά τινα στιγμήν.) Φέρτο νὰ δοῦμε !

Ο ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ (*τοῦ τὸ δίδει καὶ φεύγει:*)

Τί βασιλεύς ! τί βασιλεύς ! Εἰς τὸ βασίλειόν του φαίνεται νὰ μὴν ὑπάρχουν γυναῖκες. Τί βασιλεύς ! τί βασιλεύς !

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ

(*Ἐνῷ ἀναγινώσκει*) Τί ; πόλεμος ! Βρὲ τι λέει αὐτός; Καὶ ποιὸς τὸν ἐκήρυξε αὐτὸν τὸν πόλεμον, ἐνῷ ἐδῶ ἔχω ἄλλον πόλεμον ποῦ μοῦ ἔχουν κηρύξει αὐτοὶ οἱ διαβόλοι (*κτυπᾷ τὸ κεφάλι του κατὰ τοῦ φράκτου τῶν γυναικείων λουτρῶν*) μὴ θέλοντες νὰ παραδοθῶσι. Δὲν θυμοῦμαι νὰ ἐκήρυξα ἄλλον. Ἴσως πάλιν... καὶ τὸ ξέχασα . . . διότι αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ξεχνῶ φοβερά... Ἀλλὰ ὄχι ! ὄχι ! αὐτὸς ὁ τρελλὸς θὰ τὸν ἐκήρυξε. (*Ὑβρίζει εἰς γλῶσσαν καλακαουδικὴν, τὴν ὁποίαν ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦν οἱ ἀναγνῶσταί μας, παραλείπομεν*) Λουτραδζῆ, λουτραδζῆ.

ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ

Παρών.

ΚΑΛΑΚΑΟΥΤΑΣ.

Νὰ πῇς νὰ παύσῃ τὸ πῦρρρρ !

ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ.

Τί ; Θὰ φάτε ἔξω σήμερα ;

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ.

Ζῶον ! . . . Νὰ παύσῃ τὸ πῦρ τοῦ πολέμου. Δὲν ἐννοῶ! Ποῖος εἶναι βασιλεύς, ἐγὼ ἢ αὐτὸς ὁ Τετραποδούας ποῦ τὰ κάνει ὅλα τοῦ κεφιοῦ του.

ΛΟΥΤΡΑΔΖΗΣ (*νομίζων ὅτι ὁ Καλακαούας παρεφρόνησε*).

Γιατρό ! Γιατρό ! Γιατρό ! (Φεύγει).

---

1 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 1

ΟΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΙ.

ΚΩΜΩΙΔΙΑ

Διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς Σκηνῆς τοῦ «Ἀπόλλωνος» τὴν 14 Αὐγούστου 1882.

ΠΡΟΣΩΠΑ	Οἱ πρῶτοι διδάξαντες
ΚΛΕΑΝΘΗΣ	Π. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ
ΠΗΝΕΛΟΠΗ, σύζυγός του	ΦΙΛΟΜΗΛΑ ΒΟΝΑΣΕΡΑ
ΧΑΡΙΛΑΟΣ	Β. ΔΑΒΙΛΑΣ
ΜΑΡΙΑ	ΑΝΝΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ	Η. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

Α' — Φωνογράφος.—
Β' — » —

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ἀναγινώσκων ἐφημερίδα, ΠΗΝΕΛΟΠΗ κεντῶσα.

Κλεάνθης (*Ἰδίᾳ, θεωρῶν αὐτὴν ὑπόδρα*).

Ποῖος νὰ μοί το ἔλεγεν ὅτι ἡ Πηνελόπη μου, αὐτὸς ὁ ἄγγελος, ὅστις ἦτο ἡ φιλοδοξία μου, μετὰ ἕνδεκα μῆνας θὰ ἤλλαζε πολιτικὴν, ὅτι θά της ἀνέβαινον μερικοὶ καπνοὶ εἰς τὸ κεφάλι δι' ἕνα νέον, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω, ἀλλὰ διὰ τὸν ὁποῖον μοῦ ἐξοδεύει ἕνα κερὶ κάθε βράδυ, νά του γράφῃ ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ ποῦ ; Ἐπάνω εἰς τὸ ἰδιόν μου γραφεῖον. (Λησμονῶν ὅτι δὲν εἶναι μόνος καὶ ἀνακράζων) Ὤ ! αἱ γυναῖκες ! Αἱ γυναῖκες !

Πηνελόπη.

Τί ἔπαθες πάλιν μὲ τὰς γυναῖκας, Κλεάνθη; Αἰωνίως παράπονα.

Κλεάνθης.

Ἐγώ ; Τίποτε. Κἄτι λέγει ἐδῶ ἡ ἐπιφυλλίς.

Πηνελόπη.

Καὶ σὺ, τὶ λέγεις ; Πάντοτε λοιπὸν θὰ ἦσαι ἀντιπολίτευσις, ὅταν πρόκειται περὶ γυναικῶν ;

ΣΚΗΝΗ Β'

Ξενοδοχεῖον ἡ Καλλιθέα.

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ (*γράφων*).

(*Τηλεγράφημα*). Κύριον Τετραποδούαν, πρωθυπουργόν μου. Ἐφημερίδες ἐδῶ λέγουν πῶς δὲν εἶναι τίποτα. Κύτταξε οἰκονόμησέ τα. Κι' ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ θὰ οἰκονομήσω τὰ *πράγματα*. (Ὑπο) **Καλακαούας.** (*Παραδίδει τὸ τηλεγράφημα εἰς τὸν ὑπηρέτην*). Πάει αὐτό. Ἂς δοῦμε τί μοῦ γράφουν ἡ Κοραλλία, ἡ Λίζα, καὶ ἡ Βιργινία. Ἡ καϋμέναις ! ἡ κάθε μιὰ νομίζει πῶς εἶμαι 'δικός της! Μὰ τί μπίρμπος ! τί μπίρμπος ! Οὔτε Ἕλληνας μπορεῖ νὰ μὲ περάσῃ. (*Εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης φέρων νέον τηλεγράφημα, ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως*): «Πράγματα δὲν οἰκονομοῦνται. Ἐχθρὸς δὲν ἐνδίδει. Ἀνάγκη νέας ἐπιστρατείας. Σπεύσατε νὰ ἐπανέλθητε. **Τετραποδούας**». Αὐτὸς βέβαια τὸ κάνει γιὰ *πίκα* ! Προπέρσυ ἤμουν εἰς Πρασοχῶφ, ἐπιστρατεία ! Φέτος εἶμαι εἰς τὰ Λουτρὰ, ἐπιστρατεία ! Μὲ συμπάθειο, τὴ δουλειά μου νὰ 'δῇ νὰ κάνω, θὰ κηρύξῃ ἐπιστρατεία, νὰ μὴ τὴν τελειώσω. (*Σκέπτεται*). Χρειάζεται ἀποφασιστικότης ! Νὰ κι' ἐγώ. (*Γράφει*) : «Κύριον Τριποδούαν, πρωθυπουργόν μου. Ξεφορτωθῆτέ με. Κάμετε ὅ,τι κάμετε, χωρὶς νὰ μ' ἀνακατώσετε διόλου. Πέστε πῶς δὲν εἶμ' ἐδῶ. Στείλατέ με ὅ,τι θέλετε νὰ τὸ ὑπογράψω, πλὴν συναλλαγμάτων, ἐννοεῖται. **Καλακαούας.** (*Δίδει τὸ τηλεγράφημα*). Ἀ ! ἔσπασα 'ς τὴν ἐργασία σήμερα. (*Ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπου τὸν πέρνει ὁ ὕπνος, ἀκουομένου ἕως ἐδῶ τοῦ ροχαλητοῦ*).

Κρῖ-Κρῖ.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Εἰς ἑκάστην δεινὴν περίστασιν,καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς περιπλέκεται διπλωματικῶς, ποῖοι πρέσβεις νομίζετε πρῶτοι κάμνουν παραστάσεις παρὰ τοῖς ἀνακτοβουλίοις ; Οἱ μισέδες, οἱ δζανῆδες καὶ οἱ βαμβακάδες τοῦ Λονδίνου, Τσοὺπ, μιὰ καὶ δυὸ εἰς τοῦ Γλάδστωνος ἢ τοῦ Γράμβιλ, εἰς τοῦ Δέρβυ ἢ τοῦ Σαλισβουρῦ. Ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι ἐκεῖ πρεσβεία, ἂν ἔχωσιν ἢ ὄχι κάνένα τίτλον ἢ ὑπούργημα, ἀδιαφοροῦν. Αὐτοὶ σηκόνουν τὰ πανταλόνια των διὰ νὰ μὴ λασπωθοῦν, τοποθετοῦν ἐπὶ τοῦ αὐχένος *ἀλὰ γιῶτα* τὸν ὑψηλὸν πῖλον, πέρνουν τὴν ὀμπρέλλαν των ὑπὸ μάλης, δὲν λησμονοῦν τὴν ταμβακοθήκην των, βάζουν καὶ τὸν δάσκαλό τους Βαλέττα καὶ τοὺς κάμνει ἕνα γραπτὸν λόγον καὶ *παρουσιάζονται*. Μὰ, ἀφοῦ ἔχομεν τόσην ἀπειρίαν καλοθελητῶν πρέσβεων εἰς τοὺς κάλοκαγάθους ὁμογενεῖς ἐμπόρους, δὲν βλέπομεν τὸν λόγον διατὶ νὰ διατηρῶμεν τὸν κ. Βράϊλαν ; Περιμένομεν καμμίαν ἀποδοκιμίαν τῶν κυρίων ἐμπόρων *ἀλὰ Γεννάδιο ;*

—

Προτείνομεν νόμον ἀποκλειστικόν :

«Παράσημα ἀπονέμονται εἰς μόνους τοὺς φονεύοντας χωροφύλακας. Ἡ βαθμοφορία εἶναι ἀνάλογος τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ βαθμοῦ τῶν φονευομένων.»

—

Κατὰ τὸν νόμον αὐτοδικαίως χειροτονοῦμεν Ἱππότην τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τὸν ἐξ Ἁγίας Ἄννης **Ἰωάννην Γερογιάννην** φονεύσαντα τὸν χωροφύλακα Καλύβαν,

---

Κλεάνθης.

Δὲν εἶμαι νυμφευμένος... ;

Πηνελόπη.

Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο, Κλεάνθη..! θελεις νὰ ὑποβάλῃς παραίτησιν ; Ἔστω· τὴν δέχομαι.

Κλεάνθης.

Ἔλα δὰ, μὴ θυμώνῃς, φῶς μου. Ἀστειεύομαι. Ἐγὼ νὰ κατηγορήσω τὰς γυναῖκας, αὐτοὺς τοὺς ἐπιγείους, ἀγγέλους, τὰ οὐράνια αὐτὰ πλάσματα ! Μήπως δὲν θά με διέψευδεν ἡ παρουσία σου ;

Πηνελόπη. (*Καθημένη*).

Κόλαξ...!

Κλεάνθης. (*Καθ' ἑαυτόν*).

Δὲν εἶχον αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ σύζυγός μου εἶναι μύωψ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὴν εἰρωνίαν... (Γεγονώς) Καὶ ὅμως ἐνίοτε εἴσθε....

Πηνελόπη.

Τί εἴμεθα...; Λέγε !

Κλεάνθης.

Α' ! τίποτε· γυναῖκες ! Τί ἄλλο ;

Πηνελόπη. (*Ἐγειρομένη πάλιν*).

Δηλαδή ;

Κλεάνθης.

Δηλαδὴ ἐλαφραὶ ὀλίγον, εὔπιστοι...

Πηνελόπη.

Ἔχεις καὶ ἄλλα ἀκόμη; Ἐμπρός ! Τὸ λεξικὸν εἰς ἐνέργειαν.

Κλεάνθης.

Πηνελόπη ! Δός μοι τὴν χεῖρά σου. Μὲ ἀγαπᾷς ; (Μετὰ τόνου τραγικοῦ) Ἡ φλὸξ, ἥτις πυρπολεῖ τοὺς ὀφθαλμούς σου . . . αὐτή σου ἡ δειλία, αὐτὸ τὸ δὲν ἠξεύρω τί, τὰ πάντα μοι προδίδουν ὅτι δέν με ἀγαπᾷς, ὅπως ἄλλοτε. Αἴ ! περασμένα μεγαλεῖα ! Τότε εἴμεθα ἐρασταί, τώρα . . . σύζυγοι. Τεσσαράκοντα βαθμῶν θερμοκρασία τότε ἄνω τοῦ μηδενικοῦ, τώρα—δύο κάτω· τότε εὑρισκόμεθα εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην, τώρα, ἐπάνω κάτω εἰς τὴν Σιβηρίαν. (Ἐπὶ τὸ τραγικώτερον) Πηνελόπη, ἰδέ με κατὰ πρόσωπον !

Πηνελόπη.

Χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν ἦσο ἐδῶ, θὰ ἔλεγα ὅτι ἦσο εἰς τὸ θέατρον χθὲς τὸ βράδυ.

Κλεάνθης (*ἰδίᾳ*)

Ἰδέτε τί ὑποκρισία! Δύναντκι νὰ κρυφθοῦν καὶ εἰς τὸ δίπλωμα ἑνὸς φύλλου ἀμυγδαλῆς. Ἐκεῖ μέσα ὁ χρυσοῦς οὗτος σκώληξ μετεμορφώνεται ἔξαφνα εἰς σκορπίον, ὅστις μὲ δαγκάνει, ἢ εἰς χρυσαλλίδα, ἥτις τινάσσει τὰ πτε-

τὸ ἐπάγγελμα πεταλωτὴν ἀνθρώπων, ἐκριζωτὴν μυστάκων, κεφαλοθραύστην, κοττοθραύστην, κτλ. κτλ.

—

Ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας ἀσθενεῖ βαρέως· ἔκαμεν ὁ δυστυχὴς ἄφθονον αἱμοπτυσίαν, καὶ τώρα μετηνέχθη, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ νοσηλεύοντος αὐτὸν ἰατροῦ κ. Παπαβασιλείου, εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Κίγκ, ἀδύνατος, ὠχρὸς, κλονούμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία εἶναι, λέγει, νὰ μὴν πεθάνῃ, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ δικαστήρια καὶ νὰ τὰ βγάλῃ φόρα ὅλα. Ὁ δυστυχής! ὁ δυστυχής!

—

Τὸ φρουραρχεῖον, ὅσον ἐπιτείνεται ἡ νόσος τοῦ ὑποδίκου, τόσον αὐτὸ ἐντείνει τὴν δύναμιν τῶν κλείθρων. Βεβαίως δὲν φοβεῖται μήπως δραπετεύσῃ τὸ κατασκαφὲν σῶμά του· ἀλλὰ μήπως τοῦ φύγῃ ἡ ἁμαρτωλὸς ψυχή του. Ὁ κ. Φρούραρχος φαίνεται ἔχει δύο θέσεις, εἶναι φρούραρχος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Καλὸν εἶναι νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν μίαν θέσιν, διότι τὸ λέγει τὸ Σύνταγμα.

—

Εἰς τὴν *Νέαν Ἐφημερίδα* ὑπερασπιζομένην τὸν *Παχύν* της καὶ γράψασαν περὶ ἐξκογρᾶς τῶν ἀντιθέτων ἐφημερίδων, ὑπενθυμίζομεν ἕνα μύθον τοῦ Λαφοντκαίν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν μιὰ φορὰ διεδόθη ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ἀστρονόμους ὅτι ἀνεκάλυψαν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου εἰς τὴν Σελήνην ἕνα πολὺ μεγάλο ζῶο. Τὸ πρᾶγμα διεδόθη παντοῦ· ἐξελήφθη ὡς οἰωνός· προεμηνύοντο πόλεμοι, ἐπιδημίαι, καταστροφαί. Ἕως ὅτου ἔφθασε καὶ εἰς τ' αὐτιὰ τοῦ Βασιλέως. Πῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖο, παίρνει τὸ τηλεσκόπιο νὰ ἰδῇ τὸ μεγάλο ζῶο ποὺ φαινότανε εἰς τὸ φεγγάρι. Καὶ τί βλέπει; Ὅτι τὸ πολὺ μεγάλο αὐτὸ ζῶο ἦτο ἕνας ποντικὸς ποὺ εἶχε μπῇ μέσα τὰ γυαλιὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Ὁ μῦθος δηλοῖ, κτλ.

—

Ὅ,τι δὲ λέγει περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος, τοῦ ὁποίου ὁ πρωταγωνιστὴς κομίζεται ὑπὸ συνοδείαν εἰς Ἄρταν, ἀντιβαίνει τόσον πρὸς τὰς νοικοκυρέϊκας, μέχρι τῆς ἀναγραφῆς τοῦ ὑπὸ παπᾶ Μαρτίνου ἁγιασμοῦ τοῦ γραφείου της, καὶ ὀλίγον ταρτουφικὰς, ἀρχάς της, ὥστε πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν τὸν συντάκτην της πολὺ Ἰάγον, οὗ κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη *μονόλογος*, ὑποτιθέμενος ὅτι ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου ἀκούεται, εἶναι λοιπὸν ἐλεύθερος νὰ λέγῃ: *Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ποὖμαι*, καὶ νὰ ἐκλαμβάνῃ τὸ δημόσιον, ὡς ἐκεῖνος τὸν Ὀθέλλο, «τόσον ἁπλὸν, μὲ τὴν καρδιὰ 'στὸ χέρι, ὥστ' ὅποιος τίμιος περνᾷ, γιὰ τίμιον τὸν παίρνει». Ὁ κ. Καμπούρογλος—ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐξηγοράσθη ὑπὸ τοῦ κ. Παχὺ—ἀλλ' ὅτι ἀπεπλανήθη πολὺ ὑπὸ τῆς νοημοσύνης τοῦ τελευταίου. Καὶ διὰ νὰ τὸν ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς πλάνης, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐφημερίδος τῶν εἰδήσεων τὴν ὁποίαν συντάσσει, δὲν ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ μελετᾷ τοιαῦτα ζητήματα, τοῦ καθυποβάλλομεν τὸ ἑξῆς παράδειγμα. Μεταξὺ αὐτοῦ, ὡς ἐκδότου τῆς *Νέας Ἐφημερίδος* καὶ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν, ὑπάρχουν αἱ αὐταὶ σχέσεις οἷαι μεταξὺ τοῦ γαιοκτήμονος καὶ καλλιεργητοῦ, ἢ ἀγροδότου καὶ ἀγρολήπτου—σχέσεις ἐπάνω κάτω συνοδιοκτησίας, λαμβάνοντος τοῦ μὲν κ. Καμπουρόγλου ὡς δὶς Καραπάνου ἤμορον τὰ δύο τρίτα, τῶν δὲ ἐφημεριδοπωλῶν τὸ ἓν τρίτον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ἐφημεριδοπώλης παίρνει τὸ ἓν τρίτον, ὡς συνιδιοκτήτης—διότι δὲν εἶναι μισθωτὸς, καὶ οὔτε δύναται νὰ τὸν ἀλλάξῃ, κατὰ τὰς ἀρχὰς αἵτινες ἀνεπτύχθησαν ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τοῦ ἰδίου κατὰ τὸ ἐφημεριδοπωλικὸν ζήτημα—τί θὰ ἔλεγεν ἂν μίαν μεσημβρίαν—διότι μεσημβρίαν συνήθως πληρόνεται ὁ κ. Καμπούρογλους—τοῦ ἠρνοῦντο οἱ Ἐφημεριδοπῶλαι τὸ ἤμορον, λέγοντες ὅτι εἶναι ἰδιοκτῆται καὶ ὄχι συνιδιοκτῆται; Θὰ ἔλεγε καὶ πάλιν ὅτι εἶναι δικαστικὸν τὸ ζήτημα; Ἢ θὰ ἀπῄτει παρὰ τοῦ κ. Κοσονάκου νὰ κατάσχῃ τὴν *πούλησι*;

Μετὰ τὴν ἁπλοποίησιν αὐτὴν τοῦ ζητήματος πιστεύομεν νὰ συνέλθῃ ὁ κ. Καμπούρογλος ἐκ τῆς πλάνης του, ἐκτὸς ἐὰν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Παχὺ ἦσαν τόσον *χειροπιαστὰ*, ὥστε ἡ εὐγλωττία των νὰ εἶναι ἔναυλος ἀκόμη εἰς τὰς ἀκοάς των.

—

Κοντεύει νὰ σχηματισθῇ *παράδοσις* διὰ τοὺς νυκτοκλέπτας, ὅπως ὑπάρχουν συνεξάρια διὰ τοὺς ἁγίους, καὶ τραγούδια διὰ τοὺς ἁρματωλούς. Ἡ φήμη τοῦ νυκτοκλέπτου τῶν οἰκιῶν Δούκα καὶ Χλωροῦ κυκλοφορεῖ εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ καντούνια, εἰς τὸ φλύαρον στόμα τῆς *κουζίνας* καὶ τὰ μαρμαρμένα χείλη τῆς οἰκοδεσποίνης. Τὸ ἀστυνομικὸν Δελτίον τὴν περιγράφει μὲ κάλαμον Δωδέ· οἱ κλητῆρες γνωρίζουν καὶ διηγοῦνται τὰ ἄθλά του. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἡλικία του· ἐτῶν εἰκοσιδύο· γνωστὸν τὸ χρῶμα τοῦ ἱματισμοῦ του· μαῦρα πάντοτε· γνωστὴ ἡ ποσότης τοῦ μύστακός του· λεπτός· γνωστὸν τὸ καπέλλο του· πολὺ κομψὸν καὶ ἀπὸ τοῦ Γάττ. Ἔχει πάντοτε ἕνα βοηθὸν, ὅστις τὸν παραφυλάγει ἔξω τῆς οἰκίας, εἰς ἣν ἐκεῖνος εἰσέρχεται. Ἡ ἀταραξία του εἶναι τόση, ὥστε μπορεῖς νὰ τὸν ἐκλάβῃς ὡς διπλωμάτην. Διευθύνεται ἀμέσως εἰς τὴν κρεβατοκάμαραν· ἀνοίγει κιβώτια· ῥίπτει τὰ ἄχρηστα· τσεπώνει τὰ χρήσιμα. Πολλάκις ἡ σύζυγος τὸν ἐκλαμβάνει διὰ σύζυγον· καὶ τοῦ λέγει: μὰ τί σκαλίζεις τέτοια ὥρα! Ἐκεῖνος στρέφει ὀλίγον τὰ νῶτα καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του. Ἕως ὅτου ἡ σύζυγος ἀνυπομονοῦσα σηκώνεται ἐπάνω, τὸν πιάνει ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν ἀναγνωρίζει, ἐκεῖνος τῆς δίδει μιὰ σκουντιὰ, πατεῖ ἐπὶ κλιμνοστρωμῶν καὶ κοιμωμένων σωμάτων, πηδᾷ ἀπὸ ὕψος πεφαβύρων τεσσάρων μέτρων, πέρνει κατόπι του γάστραις, μεταπηδᾷ ἄλλους φράκτας καὶ εὑρίσκεται σῶος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ βοηθοῦ του. Οἱ πιστολισμοὶ δὲν τὸν φθάνουν. Ἀλλ' οὔτε οἱ κλητῆρες, οὔτε οἱ νοικοκυραῖοι. Βεβαίως θὰ ἔχει σπουδάσει ἡ τὴν ταχυδακτυλουργικὴν ἢ τὴν γυμναστικήν. Ἂς ἴδωμεν ἕως πότε θὰ κοροϊδεύῃ τοὺς κλητῆρας καὶ τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας.

—

Εὐχαριστοῦμεν πάντας τοὺς ἐκ Πατρῶν καὶ Καλαμῶν σπεύσαντας νὰ ἐπιστείλωσιν ἡμῖν λεπτομερείας τῆς διπλῆς καρατομήσεως. Λυπούμεθα ὅτι τοῦ τελευταίου ἐκ Πατρῶν ἐπιστείλαντος κομψογράφου *Γώγου* ἡ ἐπιστολὴ ἔφθασε τόσον ἀργὰ, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὰ αὐτά. Οὐχ ἧττον περίεργά τινα ἀποσπάσματα δημοσιεύομεν κατωτέρω. Καὶ ἂς ἀποζημιωθῇ ὁ εὔθυμος Γῶγος, ἐπιστέλλων ἡμῖν ἄλλα *βραχέα* εὔθυμα. Ἰδοὺ αὐτά.

—

«Ἤρνησεν ἀμέσως ἡ ἀνάγνωσις τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ὁ κατάδικος ἀφοῦ εἶπεν ὅτι τὴν θεωρεῖ περιττὴν, ἤκουε τὸν πλησίον του δήμιον, ὅστις τοῦ ἔδιδε κουράγιο διὰ τῶν λέξεων:

— «Ἄνθρωποι εἴμεθα, ὅλοι θ' ἀποθάνωμεν, ποιὸς σήμερον, ποιὸς αὔριον, καρδιὰ μωρὲ **καὶ θὰ σὲ κόψω καλά**».

—

«Ὅταν τὸν ἐρούρνισαν οἱ δήμιοι ἐν τῇ ἀποτροπαίῳ **τάβλᾳ**, τῷ λέγει ὁ εἷς.

— Σκέξε καλὰ τὸν λαιμόν σου διὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃς.

— Καὶ ὁ δυστυχὴς, ὡς ἄκακον ἀρνίον, ὑπήκουσε, καὶ

ρά της καὶ χάνεται ἀπ' ἐμπρός σου, ἐνῷ σὺ χάσκων ἀκόμη θαυμάζεις τοὺς χρωματισμούς της.

Πηνελόπη.

Ἰδοὺ ἕνδεκα μῆνες ἀπὸ τοῦ γάμου μας, μήπως δὲν ἦμαι ἡ αὐτή; Ἀ! ἐὰν ἤλλαξε κἀνεὶς ἐδῶ, βέβαια δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς, ἀλλὰ σύ, ὅστις ἀπό τινων ἡμερῶν δὲν ἠξεύρω τί ἔπαθες. Ἐὰν σήμερον κανεὶς σὲ ἐκλάβῃ ὡς βαρόμετρον, θὰ πιστεύσῃ ὅτι ὀγρήγορα πάλιν θὰ ἔχωμεν δεύτερον κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε.

Κλεάνθης *(ἰδία)*

Προσποιεῖται ὅτι δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Ἀλλοίμονον ὅταν ἔμβουν οἱ ποντικοὶ (δεικνύων τὴν κεφαλήν του) ἐδῶ μέσα! Ὁ Ἀριστοτέλης τὸ εἶπεν· ὁ θεὸς ἔπλασε τὴν γυναῖκα κατὰ λάθος καὶ αὐτὸ μεταφραζόμενον εἰς τὴν γλῶσσάν μας θὰ εἴπῃ ὅτι ὁ διάβολος ἐστράβωσε τὸ καλαπόδι καὶ ἐβγῆκεν ἡ Εὔα.

Πηνελόπη.

Μονολογεῖς, Κλεάνθη;

Κλεάνθης *(Πάντοτε ἰδία)*

Ὁ γάμος!.. Ἡ παρατεταμένη αὐτὴ αὐτοκτονία! Ὅλοι σὲ βλέπουν μὲ τὸ σχοινὶ εἰς τὸν λαιμὸν, σὺ δὲ προσποιεῖσαι ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν κούνια, διότι ἠξεύρεις ὅτι κανεὶς δὲν θὰ κόψῃ τὸ σχοινὶ παρὰ ἢ καμμία ἐπιδημία ἢ... ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν.

Πηνελόπη.

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσες τὸ μέρος σου, νὰ σὲ χειροκροτήσω;

Κλεάνθης

Ἐτελείωσα! (Καθ' ἑαυτόν.) Ἂν παρατείνω τὴν συζήτησιν, τὸ ἠξεύρω ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ῥίψω τὰ ὅπλα ἢ θὰ ζητήσω τοὐλάχιστον εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἀνακωχήν· αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἔχουσιν αἰωνίως τὰ ἐπιχειρήματα πρόχειρα. (Πλησιάζων αὐτὴν) Ἔλα, εἰρήνη...

Πηνελόπη *(ἐν ὀργῇ)*

Δὲν ὀνομάζομαι Εἰρήνη, κύριε. Ὀνομάζομαι Πηνελόπη. Ἐλησμόνησες καὶ τὄνομά μου;

Κλεάνθης.

Τότε... Ἔλα, ἀγάπη. Δὲν ἐνόησες ὅτι ἠστειευόμην; (Κατὰ μόνας) Ὁ λογαριασμὸς ἂς μένῃ ἀνοικτὸς, ἕως αὔριον. Ἔχω τὸν κατάσκοπον ἐγὼ, ὅστις θὰ μοὶ τὰ εἴπῃ ὅλα. Ποῦ νὰ φαντασθῇ ὁ Ἔδισον ὅτι ὁ φωνογράφος του θὰ ἐχρησίμευεν ἡμέραν τινὰ εἰς τοιοῦτου εἴδους οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις! Ἀλλ' ὁ Χαρίλαος μήπως τὸ ἐλησμόνησε; (Κτυπᾷ τὸν κώδωνα) Μαρία!

ΣΚΗΝΗ Β'.

—

Οἱ ἄνω, ΜΑΡΙΑ εἶτα ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κλεάνθης.

Μήπως ἦλθε κανείς; Μήπως ἔφεραν τίποτε;

Μαρία.

Καθὼς φαίνεται... ὄχι.

Κλεάνθης.

Τί θὰ εἰπῇ, καθὼς φαίνεται; Καὶ σὺ τί ἔκαμνες;

Μαρία.

Ἐγώ; Ἐκεντοῦσα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἦμαι σκοπός; Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα.

Κλεάνθης.

(Σιγᾷ τῇ Πηνελόπῃ) Ἀκούεις τὴν ὑπηρέτριάν σου; (Καθ' ἑαυτὸν) Εἶναι συνεννοημέναι.—Γιάννη!

Γιάννης *(εἰσερχόμενος)*

Παρών!

Κλεάνθης *(χαμηλοφώνως)*

Μήπως ἦλθον;

Γιάννης *(ὁμοίως)*

Ποῖοι; Οἱ... παπαγάλλοι; Ὄχι· Κύριε.

Κλεάνθης.

Ποῖοι παπαγάλλοι, ἀνόητε;

Γιάννης

Δηλαδὴ ἡ μηχαναῖς.

Πηνελόπη.

Περιμένεις κανένα, Κλεάνθη; (Ἰδίᾳ) Ὁ σύζυγός μου ἔχει ἀνησυχίας.

Κλεάνθης.

Ναί· τὸν φωνο...—διάβολε, παρ' ὀλίγον...—ἕνα παραγγελιοδόχον, ἀντιπρόσωπον ἑνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου εἰς τὸ Elbœuf.—Μαρία! Ἀπόψε δειπνοῦμεν εἰς τὰς ἕξ.

Μαρία.

Ἂν ἑτοιμασθῇ τὸ φαγητόν. Καὶ ἐγὼ ποῦ εἶχα νὰ τελειώσω τὸ κέντημά μου!.. Πάντοτε ἐμπόδια. Ἔ! ἀφοῦ τὸ ἤρχισα Τρίτη..!

Κλεάνθης

Ἠξεύρεις ὅτι εἶσαι ἀνυπόφορος; (Ἡ Μαρία ἐξέρχεται) Καὶ αὐτὴ ἀπεργίαν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον σήμερον. Εἶναι ἐπιδημία καὶ ἡ ἀπεργία.

Γιάννης.

Ἐγώ, χρειάζομαι ἀκόμη;

Κλεάνθης.

Μήπως ἔχῃς καὶ σὺ νὰ τελειώσῃς τὸ κέντημά σου;

τὸν ἔσαξε συμφώνως τῇ θελήσει τοῦ δημίου . . . . καὶ αὐτοστιγμεὶ κινεῖ τὸ ἐλατήριον ὁ δήμιος, πίπτει ὁ πέλεκυς, ἀποκόπτει ὡς πράσον τὴν κεφαλήν του, πηδᾷ αὕτη εἰς τὸ σακούλιον αἱμόφυρτος, τὸ σῶμά του κινεῖται σπασμωδικῶς, καὶ οἱ δήμιοι ὑψοῦσι τὰς χεῖράς των λέγοντες «ἐτελείωσεν ἡ δουλειά» :

Πλὴν συγχρόνως μὲ τὴν ὕψωσιν τῶν χειρῶν των φωνή τις ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλήθους, οὔζω ρ. . . . . νοι, εἰς δὲ τῶν δημίων ἀπήντησεν εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν διὰ φράσεως, ἥτις δὲν πρέπει νὰ γράφηται.

—

«Ὅταν ἐπεραιώθη τὸ λαιμοκόπημα,ὅλος ὁ κόσμος ὥρμησεν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος νὰ περιεργασθῇ τὴν λαιμητόμον, τὸ σῶμα, τὴν κεφαλήν, τὸ αἷμα, τὸ χῶμα, τὰ πάντα. Ἠπειλοῦντο δυστυχήματα.

Βλέπων κλητήρ τις ὅτι θὰ ἐκρημνίζετο τὸ ἰκρίωμα, ἔσχε τὴν εὐφυΐαν—ἂν ἦναι εὐφυΐα—νὰ ἁρπάξῃ ἐκ τῆς σακούλας τὴν κεφαλήν, καὶ νὰ τὴν ὑψώσῃ κρατῶν αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης, ὥστε νὰ τὴν ἴδωσιν ὅλοι· τὴν ἐκράτησε δὲ εἰς τὰς χεῖράς του ἀρκετὰ λε[illegible] καθόσον τὸ πλῆθος ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ καλὰ δ[illegible] καὶ φύγῃ κατόπιν.»

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ν ΠΕΤΙΜΕΖΑ.

—

[Περιῆλθεν εἰς χεῖράς μας αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Πάτραις τῇ 14ῃ Αὐγούστου καρατομηθέντος **Ν. Πετιμεζᾶ** ἢ **Πετράλδου,** γραφεῖσα ἐκ τῶν φυλακῶν Ῥίου καὶ ἀποκηρύττουσα τὴν ἐν τῷ *Ἀριστοφάνει* δημοσιευομένην Αὐτοβιογραφίαν του. Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι καὶ αὐτὴ παραδόξου ὕφους, μαρτυροῦσα τὴν ἰδιοφυΐαν τοῦ ἐγκλημματίου].

Ῥίου εἰρκταὶ; 23 Ἰουνίου 82.

Κύριε Συντάκτα,

Παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρίσητε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀξιοτίμου ἐφημερίδος Σας τὰ ἑπόμενα.

Εὔκολον εἶναι νὰ συκοφαντῇ τις, ἀλλ' ὁ μὴ βουλόμενος νὰ φανῇ ὅτι ψεύδεται ὀφείλει νὰ βασίζῃ τὴν κατηγορίαν του ἐπὶ θετικῶν πραγμάτων, καὶ οὐχὶ ἐπὶ σατανικῶν ἐφευρέσεων.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 64 φύλλῳ τῆς σατυρικῆς ἐφημερίδος ὁ «Ἀριστοφάνης» τῆς 17 τρ. μηνὸς ἐδημοσίευσεν εἰς τις Κος ἄγνωστός μου ἐκ μέρους μου δῆθεν, ἐπιστολὴν ἐν ᾗ ἀφηγεῖται τὴν ὑπὸ τοῦ καταχθονίου πνεύματος αὐτοῦ ἐξυφανθεῖσαν βιογραφίαν μου.

Ἐγὼ ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν λογικὴν καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ κοινοῦ ὡς μάρτυρας κατὰ τῆς σκευωρίας αὐτῆς, ἥτις ἐξετάζει καὶ ἐλέγχει τὰς πράξεις, καὶ τοὺς στοχασμοὺς παντὸς ψευδομένου ἀσυστόλως. Πάντες ἐνώπιον τοῦ Κτίστου, ἐσμὲν ἁμαρτωλοί.

Ὅθεν τὰ κατ' ἐμοῦ γραφέντα, οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκει καὶ ἐφεῦρεν, ὁ γράψας, εἰμὴ μόνον τοῦ νὰ κορεσθῇ ἐκ τῆς χύσεως ἐκ τοῦ αἵματός μου. Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία αὕτη δὲν ἐκπληροῖ τὸ ἀνθρώπινον Χριστιανικὸν καθῆκον. Περαίνων τὰ γραφόμενά μου, ὑποβάλλω καὶ δημοσιεύω, τὸ προϊὸν τῆς ἐμῆς σκέψεως, πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι οὐδέποτε διενοήθην νὰ κατηχήσω μηδένα τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ νὰ διασωσω τὴν ζωήν μου, πρὸς βλάβην ἑτέρου.

Νικόλαος Πετιμεζᾶς.

Γιάννης.

Ὄχι· ἀλλὰ (σιγᾷ πρὸς τὸν Κλεάνθην) νὰ περιμένω τοὺς παπαγάλλους.

Κλεάνθης.

Καλά. (Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται). Μὴ λησμονῆς, Πηνελόπη, ὅτι ἀπόψε εἴμεθα διὰ τὸ θέατρον...

Πηνελόπη

Ὦ ! ναί· καὶ εὐτυχῶς εἶναι κωμῳδία, ὥστε δὲν φοβοῦμαι ν' ἀποστηθίσῃς πάλιν κανένα μονόλογον. (Κατ' ἰδίαν) Θέατρον ! Καὶ ἡ ἐπιστολή μου ; Δὲν ἤθελα νὰ ἦτο ἐδῶ ὁ σύζυγός μου. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ τὴν ἀναίδειαν νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τί γράφω· ἀλλ' ὅπως δήποτε....

Κλεάνθης.

Δὲν θὰ ἐξέλθῃς, Πηνελόπη ;

Πηνελόπη.

Βέβαια· ἀλλὰ ἀργότερα. (ἰδίᾳ) Θά τον ἀφήσω νὰ ἐξέλθῃ πρῶτος. Τὸ ἑσπέρας θὰ ἐπιστρέψωμεν ἀργά, ποῦ καιρὸς πλέον...—Σὺ, δὲν θὰ ἐξέλθῃς ;

Κλεάνθης.

Μετὰ δέκα λεπτά. Διότι περιμένω....

Γιάννης *(ἐπιστρέφων καὶ ποιῶν τὸ στρατιωτικὸν σχῆμα).*

Εὐπειθῶς ἀναφέρω ὅτι ὁ κύριος μὲ τοὺς παπαγάλλους ἦλθε.

Κλεάνθης *(ἐν ταραχῇ).*

Οἱ φωνογράφοι ! Καὶ ἡ σύζυγός μου ἐδῶ ! Ἔ! τώρα... (Πρὸς τὸν Γιάννην) Ἄς εἰσέλθῃ ! — Δὲν θὰ ὑπάγῃς νὰ ἐνδυθῇς, Πηνελόπη ;

Πηνελόπη

Ὄχι· ἀκόμη. Τί ; μήπως δὲν θέλεις νὰ τὸν ἴδω ; Μήπως ἔχῃ ἄλλου εἴδους παραγγελίας ; Διὰ τὴν Εἰρήνην ἴσως....

ΣΚΗΝΗ Γ'.

—

Οἱ ἄνω ΓΙΑΝΝΗΣ. *(μετὰ κιβωτίων ἀνὰ χεῖρας)* ΧΑΡΙΛ.

Γιάννης *(ἀποθέτων τὰ κιβώτια ἰδίᾳ).*

Οἱ δύο παπαγάλλοι ! Μὲ ἐβασάνιζεν ὁ κύριος αὐτὸς δύο ἡμέρας, ἕως ὅτου νὰ μάθω τὴν γλῶσσάν των. (Ἐξέρχεται.)

Κλεάνθης *(πρὸς τὸν Χαρίλαον).*

Καθήσατε παρακαλῶ.

Χαρίλαος.

Σᾶς ἔφερα τοὺς δύο...

Κλεάνθος *(διακόπτων αὐτόν).*

Σιωπὴ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἐννοεῖς νὰ καταστρέψῃς τὰ πολεμικά μου σχέδια ;

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΕΝ ΠΑΡΩ.

—

[ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΕΚ ΣΥΡΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ]

Μετέβην εἰς τὴν ἑκατονταπυλιανὴν Παναγίαν· ἐπροσκύνησα ὡς ταρτοῦφος. Ἤναψα κυρίον, ἀφόβως, ὡς πυρποληνής. Ἐγευμάτισα εἰς ἐν πανδοχεῖον, ὡς Λούκουλος. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὰ ἔξοδα τῆς λέμβου μοὶ ἐκόστισαν τρία φράγκα. Κατῆλθον εἰς τὴν πόλιν πάλιν.

Πλῆθος γνωστῶν μοι, μ' ἔσυρον, ὅπως μ' ὁδηγήσωσιν εἰς τὰς οἰκίας των. Πλὴν ἠρνήθην. Ἦτο ἀργὰ πλέον. Ἔπρεπε πρὶν νὰ προγευματίσω. Ἐν τούτοις, ἂν φιλόξενοι οἱ κάτοικοι, εὐπροσήγοροι, αἱ δὲ κάτοικοι ὡραῖαι, ὑπῆρχεν ἐν Πάρῳ, ἀγνοῶ ὁποία μονοτονία, οὐδαμῶς παρέχουσά μοι ὕλην.

Οὔτε ἁγίασμα, οὔτε ἔλαιον τῆς κανδύλας, οὔτε χῶμα τῆς εὑρέσεως, οὔτε θαύματα, πρὸ ἐτῶν σχεδιασθέντα καὶ τυπωθέντα, οὔτε πολύτιμα ἀναθήματα, οὔτε ἐπίτροποι πλουτοῦντες, οὔτε θυσίαι τῇ Ἀφροδίτῃ, οὔτε....οὔτε ....οὔτε....

Ὅλα μονότονα.

— Πῶς δὲν θαυματουργεῖ ἐδῶ ἡ Παναγία ; ἠρώτησα Παριανόν.

— Γιατὶ μ' ἀπήντησε, ἐμεῖς δὲν εἴμεθα κλέφτες καὶ ψεύτες.

Ἐνόησα ὅτι μοὶ ὡμίλει διὰ τοὺς *θαυματουργοὺς* τῆς Τήνου.

Ἐσκεπτόμην ποῦ νὰ κοιμηθῶ. Μὲ προέλαβον ὅμως οἱ χωροφύλακες καὶ ἐ ῷ ἡτοιμαζόμην νὰ ρεμβάσω ἐπί τινος βράχου, ἤκουσα φωνὰς, ἀλλαλαγμούς. Ἰδοὺ δὲ τί ἔμαθον ὅ,τι συνέβη.

Φήμη διεδόθη ὅτι νέος τις ἀπήγαγε νεάνιδα. Τέσσαρες χωροφύλακες ἔτρεξαν πρὸς καταδίωξίν του, καὶ οἱ μὲν δύω ἤρξαντο ξυλοκοποῦντες αὐτὸν, οἱ δὲ τοὺς πέπονάς του. Ὁ νέος ἐφώναζεν,ὁ πατήρ του ἔσπευσε, καὶ ἰδὼν τὸν υἱόν του δερόμενον ἠθέλησε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῶν χειρῶν τῶν χωροφυλάκων, αἵτινες ὅμως ἐφόνευσαν διὰ πολλῶν πληγῶν τὸν ἄτυχῆ πατέρα, διότι παρέβη τὸν Νόμον, τυχὼν φιλόστοργος. Ἰδοὺ τὸ ἔγκλημά του.

Ἡ Πάρος ἀναστατώθη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι· ἐκύκλωσαν τοὺς χωροφύλακας ἐντὸς τῆς στρατῶνος, ἀπειλοῦντες αὐτοὺς οἱ μὲν ῥοπάλοις, οἱ δὲ ὅπλοις, οἱ δὲ καὶ διὰ δυναμίτιδος.

Ἕτεροι ὅμως φρόνιμοι τυχόντες ἀπέτρεψαν τὰ βίαια μέτρα. Πλὴν ὁ τόπος διατελεῖ εἰς ἀναστάτωσιν.

—

Μετὰ τοιοῦτο συμβὰν κοιμᾶσαι πλέον ;

Πά ! Πά ! Πά !

Καὶ ἂν κοιμώμενον ἔλθωσιν οἱ χωροφύλακες καὶ μὲ σφάξωσι ;

Ἔπαθα, ὄχι ἀπὸ πανικὸν, ἀλλ' ἀπὸ χωροφυλακίτιδα.

Καὶ μοῦ ἦλθε μία ἰδέα, ὅτι οἱ χωροφύλακες κατάγονται ἀπὸ τὸν Κάϊν. Ὁ Κάϊν ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος χωροφύλαξ. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ κακοῦργοι ἐν Γαλλίᾳ στέλλονται εἰς τὴν *Καϊέννην.*

—

Μ' αὐτὸν τὸν φόβον ἔφαγα, ἐπέστρεψα, καὶ τρέμων σοὶ γράφω, οὐχὶ τὰ θαύματα τῆς Παναγίας, ἀλλὰ τὰ *θαύματα τῶν χωροφυλάκων.*

Βεc.

Χαρίλαος *(ἀπορῶν).*

Πόλεμον μὲ τοὺς φωνογράφους ; Μοὶ φαίνεται ὅτι τῷ χρειάζεται φύλλον πορείας διὰ τὴν ἐλευθέραν Κέρκυραν.

Κλεάνθης *(πρὸς τὴν σύζυγόν του).*

Σᾶς παρουσιάζω τὸν κ. Τριανταφυλλόπουλον, ἀντιπρόσωπον μεγάλου ἐμπορικοῦ οἴκου εἰς τὸ Elboef. Ἡ σύζυγός μου.

Πηνελόπη *(δεξιουμένη).*

Κύριε Τριανταφυλλόπουλε....

Κλεάνθης *(ἰδίᾳ πρὸς τὸν Χαρίλαον).*

Οὔτε λέξιν !

Χαρίλαος *(ὁμοίως).*

Ἠξεύρεις ὅτι εἶμαι ἀγεωγράφητος. Ποῦ εὑρίσκεται, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ Elbœf ; Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δυὸ ἡμισφαίρια;

Κλεάνθης *(ὁμοίως).*

Κάπου ἐκεῖ εἰς τὴν Γαλλίαν. Μήπως καὶ ἐγὼ ἦμαι μέλος τῆς γεωγραφικῆς Ἑταιρίας;—Κάλλιστος φίλος, Πηνελόπη. Ἐταξειδεύσαμεν τὸ παρελθὸν θέρος μαζῆ εἰς Λονδῖνον.

Πηνελόπη.

Ἀ ! τόσον καλὴ συντροφιά.... (ἰδίᾳ) Δέν μοι ἀρέσει διόλου αὐτὸς ὁ κ. Ροδόπουλος.

Χαρίλαος *(ἰδίᾳ).*

Νὰ καὶ ἐν ταξειδιόν μου εἰς τὸ Λονδῖνον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνθυμοῦμαι διόλου. Κύριος οἶδε τί θὰ ἀκούσω ἀκόμη.

Κλεάνθης.

— Πρόσεξε μὴ μὲ διαψεύσῃς! — Ἐνθυμεῖσαι τὴν ὡραίαν ἐκείνην Ἱσπανίδα, ποῦ εἴχομεν συνοδοιπόρον, μὲ τὰ ὡραῖά της μάτια, τὸ στοματάκι....

Χαρίλαος *(ἔκπληκτος).*

Ποίαν Ἱσπανίδα; Κανὲν ἄλλο ταξείδιον πάλιν;

Πηνελόπη *(κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν σύζυγον.)*

Κλεάνθη .. ! Ἐγνώρισες μίαν Ἱσπανίδα.... Ὠνομάζετο Εἰρήνη ; Ἔ ;

Κλεάνθης.

Μὰ τί ἔπαθες γυναῖκα μὲ τὴν Εἰρήνην. Εἶναι ἡ μόνη φορὰ ποῦ ἀκούω τὴν σύζυγόν μου νά μοι λαλῇ περὶ εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ μάλλωμα. Ἐπὶ τέλους ἂν ἐννοῇς τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ἐννοῶ καὶ ἐγὼ, εἶμαι εἷς ἐκ τῶν λατρευτῶν της.

Πηνελόπη.

Ἀ! ἔχει πολλοὺς λοιπὸν λατρευτάς;. .

Κλεάνθης.

Ὄχι· ὅσους ἔπρεπε. (Πλησιάζων τὸν Χαρίλαον) Δὲν ἦτο ὡραία, ἔ ;

Μεγαλη Ευθηνια.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀμπαζοπούλου καὶ Σία

Κατ' ὀκᾶν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ **60**.
Κατὰ φιάλας ἐσφραγισμένας ἑκάστη λεπτὰ **60**.

[Κεντρικὸν Κατάστημα καὶ Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ]

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τῇ 22 τρέχοντος μηνὸς ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Κεῖται εἰς τὴν κεντρικωτέραν θέσιν Πειραιῶς, εἰς τὴν δενδρόφυτον Πλατείαν Κοραῆ, ὅπου τὰ δημοτικὰ ἐκπαιδευτήρια· σύγκειται ἐκ 1500 περίπου πήχεων καὶ δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς 2—3 οἰκόπεδα ἔχοντα πρόσωπον πρὸς τὴν Πλατείαν.

Ἑκτακτος εὐκαιρία πρὸς ἀγορὰν ὡραίου οἰκοπέδου καὶ εἰς μετρίαν σχετικῶς τιμήν.

Χαρίλαος.

Ἡ Ἱσπανίς; ὡραιοτάτη! (ἰδίᾳ) Δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ τί πρόσωπον παίζω ἐδῶ. Αὐτὴ ἡ ὡραία συνάντησις βέβαια δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ σημειωματάριόν μου. Φοβοῦμαι μήπως γείνω συνέχοχός του εἰς καμμίαν... Πρέπει νὰ καθαρίσω τὴν θέσιν μου.

Πηνελόπη.

Καὶ τὰ κιβώτια αὐτά;

Κλεάνθης.

— Ἡ περιέργεια τῆς γυναικός, ἁμαρτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Εὔα ἐθυσίασε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸν Παράδεισον. — Τὰ κιβώτια.... Εἶναι δύο κιβώτια.

Πηνελόπη.

Τὸ βλέπω πολὺ καλά.

Χαρίλαος.

—Ἰδοὺ περίστασις νὰ ἐλαφρώσω τὴν συνείδησίν μου. — Αὐτὰ κυρία μου (τὴν παρακαλεῖ νὰ καθήσῃ) εἶναι ἡ κάλπη, ἡ ἐγκλείουσα τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς Ἠχοῦς. Ἀνεγνώσατέ ποτε τὴν μυθολογίαν;

Πηνελόπη (*καθημένη*).

Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Κλεάνθης. (*ἐν ἀπορίᾳ*).

Τί θέλει νὰ εἰπῇ;

Χαρίλαος.

Ἡ Ἠχὼ ἠγάπα τὸν Νάρκισσον, ὅστις ὅμως δὲν ἐνόει ν' ἀγαπήσῃ ἄλλον ἢ τὸν ἑαυτόν του. Πολλάκις ἐζήτησε νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τρελλαίνεται δι' αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπροφασίζετο πάντοτε ὅτι εἶχε νὰ γράψῃ ἐπιστολὰς καὶ ἔπρεπε νὰ προφθάσῃ τὸ ταχυδρομεῖον. Καὶ ἡ πτωχὴ κόρη ἐμαραίνετο, ἐμαραίνετο, ἕως οὗ ἔφυγαν καὶ κρέας καὶ κόκκαλα καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ φωνή της, ἥτις ἐπλημμύρισε τὰ σπήλαια, τὰς οἰκίας, τὰ ἄντρα καὶ τώρα εὑρίσκεται κλειδωμένη εἰς αὐτὰ τὰ κιβώτια. Οἵαν δήποτε φωνὴν καὶ ἂν ἀκούσῃ τὴν ἐπαναλαμβάνει ἔκτοτε μὲ τὸ νῖ καὶ σῖγμα. (Ἐμπιστευτικῶς). Προσέξατε μή σας ἀκούσῃ! Πρὸ πάντων μὴ ἐμπιστευθῆτε εἰς αὐτὴν τὰ μυστικά σας.

Κλεάνθης (*σιγᾷ τῷ Χαριλάῳ*).

Μὰ λοιπὸν ἐννοεῖς νά με καταστρέψῃς;

Χαρίλαος (*ὁμοίως*).

Εἶπα τὴν ἀλήθειαν διὰ τὸ μέλλον. Θέλω νὰ ἔχω ἡσυχον τὴν συνείδησίν μου.

Πηνελόπη (*ἐγείρεται*).

Εἶσθε πολὺ ποιητικὸς καὶ δέν σας ἐννοῶ.

Χαρίλαος (*ὁμοίως*).

Θά με ἐννοήσητε αὔριον.

Πηνελόπη

Ἐδὼ κρύπτεται μυστήριον. Εἶναι καὶ οἱ δύο ἀνήσυχοι. Μήπως καμμία μηχανὴ διὰ καϋμέδες;

Κλεάνθης.

Ὁ κύριος ἐδῶ, Πηνελόπη, ἐνίοτε ποιητικίζει. Τί ἄλλο θέλεις νὰ ἦνε παρὰ δείγματα.

Χαρίλαος (*μηχανικῶς.*)

Τί ἄλλο . . . . παρὰ δείγματα.

Πηνελόπη.

(Ἰδίᾳ πρὸς τὸν σύζυγον). Βέβαια παραδείγματα διὰ τοὺς ἀνοήτους! (Ἰδίᾳ) Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἠχὼ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὰ κιβώτια.

Κλεάνθης.

Δείγματα ἀπὸ τσόχαις . . . .

Χαρίλαος.

Τσόχαις.

Πηνελόπη (*ἰδίᾳ*).

Δέν το εἶπα ἐγὼ ὅτι ὁ κύριος ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰ κιβώτια!

Κλεάνθης.

Μὴ ἦσαι τόσον περίεργος. Θὰ τὸ μάθῃς αὔριον. Δέν μοι ἐπιτρέπεις τὴν ἐπικαρπίαν ἑνὸς μυστικοῦ ἕως αὔριον;

Πηνελόπη

— Ὁ σύζυγός μου θέλει νὰ μὲ ἐκπλήξῃ· μὲ δῶρόν τι ἠχηρὸν, ἐὰν σχετίζεται μὲ τὴν διήγησιν τοῦ κυρίου. Αὔριον εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων μου. Καὶ ἐγὼ τὸν ἠδίκουν! Ἀλλὰ τί νὰ ἦνε ἀρά γε;

Κλεάνθης (*Σιγᾷ πρὸς τὴν Πηνελόπην*).

Τώρα, πιστεύω ὅτι θά μας ἀφήσῃς μόνους.

Πηνελόπη (*χαιρετίζουσα*).

Κύριε Τριανταφυλλόπουλε . . . . θά σας ἐπανίδωμεν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια; (*Πρὸς τὸν σύζυγον*) Ἕως αὔριον τὸ πρωί! (*Ἐξέρχεται*).

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ.

ΤΟΥΡΚΟΙ—ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ

ΛΑΡΙΣΣΑ, 17 Αὐγούστου 1882.

Τὸν ἡσυχον καὶ μονότονον βίον μας ἐτάραξαν αἴφνης τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς θόρυβος στρατιωτῶν ἑτοιμαζομένων πρὸς ἀναχώρησιν, κροταλισμοὶ ἀπὸ ρυτῆρος καλπαζόντων ἱππέων, ταχεῖα συγκέντρωσις τοῦ ἐνταῦθα στρατοῦ, οἱ πάντες δὲ ἐκθαμβοι καὶ ἀνήσυχοι διερωτώμεθα περὶ τῶν αἰτίων τῆς τοιαύτης ἐκτάκτου στρατιωτικῆς κινήσεως, τὴν δὲ περιέργειαν καὶ ἀγωνίαν ἡμῶν ἐπηύξησεν ἡ εἴδησις ὅτι παρὰ τὴν μεθόριον γραμμὴν Μουσταφᾶ πασσᾶς καὶ Μαυροδῆμος πολεμοῦσι.

Ἡ εἴδησις αὕτη, ὡς εἰκός, διέκοψεν ἀποτόμως τὰς περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ συμβαινόντων συζητήσεις τῶν φιλοπραγμόνων, στρέψασα τὴν πρόσοχὴν αὐτῶν πρὸς τὰ ἐν τοῖς μεθορίοις συμβαίνοντα, ὧν ἀκριβῆ περιγραφὴν σπεύδω νὰ σᾶς μεταδώσω γνωρίζων καλῶς ἐκ πείρας, ὅτι τοιαῦται εἰδήσεις ἐν Ἀθήναις ἀναπλάσσονται καὶ παριστῶνται κατὰ τὸ γόνιμον τῆς ἑκάστου φαντασίας.

Πρὸ μηνὸς περίπου, ὡς γνωρίζετε, ὁ ἡμέτερος παρὰ τὰ σύνορα στρατὸς διετάχθη νὰ καταλάβῃ τὰς παρὰ τὸ Καραλῆ-Δερβὲν στρατιωτικὰς θέσεις Ζ ο ρ μ π ᾶ ν καὶ Β ί ρ γ λ α ν, δεσποζούσας τῆς θέσεως Καραλῆ-Ταμποὺρ ἣν κατέχουσιν οἱ Τοῦρκοι καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠδύναντο οἱ ἡμέτεροι νὰ καθορῶσι τὰς κινήσεις τοῦ ἀντικρυ ἐστρατοπεδευμένου τουρκικοῦ στρατοῦ. Τὴν κατάληψιν τῶν σταθμῶν τούτων, ὧν τὴν κυριότητα ἀντιποιοῦνται, μετὰ δυσαρεσκείας εἶδον οἱ Τοῦρκοι, καὶ δὴ συγκεντροῦσι στρατόν, τὴν δὲ πρωΐαν τῆς Κυριακῆς τοῦρκος ταγματάρχης ἐπὶ κεφαλῆς 200 στρατιωτῶν προσέρχεται πρὸς τὸν ἀποσπασματάρχην ὑπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ **Ἐπαμ. Μαυροδήμον**, καὶ αἰτεῖ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐκκένωσιν τῶν σταθμῶν καὶ τὴν ἄμεσον ἀποχώρησιν τῶν στρατιωτῶν μας, ἐνῷ προηγουμένως περικυκλώσαντες σταθμόν τινα συλλαμβάνουσιν, αἰφνιδίως ἐπιπεσόντες, ἕνα δεκανέα τῶν εὐζώνων μετὰ ἑπτὰ στρατιωτῶν. Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην αὐτόλμως ἀπαντᾷ ὁ γενναῖος Μαυροδῆμος ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του ἄνευ ἀνωτέρας διαταγῆς. Βαρέως ἤχησεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ τούρκου ταγματάρχου ἡ ἀξιοπρεπὴς αὕτη ἀπάντησις τοῦ ἡμετέρου ἀξιωματικοῦ, ἐφ' ᾗ μαίνεται, ἀρχεται δὲ ὑβρίζων τὸν Μαυροδῆμον καὶ ἀπειλῶν αὐτὸν ὅτι θέλει καταλάβει τὰς θέσεις μὲ τὸ σπαθί του. Τὸ θρασὺ στόμα τοῦ τούρκου ἐφίμωσεν ἀμέσως ἐρεθισθεὶς ὁ Μαυροδῆμος διὰ δύο χ α σ τ ο υ κ ῶ ν ἑλληνικῆς κατασκευῆς. Φεύγει ὁ τοῦρκος μένεα πνέων καὶ διατάσσει παραυτα τὴν κατάληψιν, τῆς θέσεως ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του ὧν τὴν ὁρμὴν ἀναχαιτίζει ζωηρὸς πυροβολισμὸς τῶν τ ρ ι ά κ ο ν τ α π έ ν τ ε ὑπὸ τὸν Μαυροδῆμον εἰς ἀκροβολισμὸν ταχθέντων εὐζώνων. Ἐπωφεληθέντες τῆς στιγμῆς πέντε ἐκ τῶν συλληφθέντων εὐζώνων ἐκφεύγουσι τῶν χειρῶν τῶν τούρκων, καὶ συντάσσονται τοῖς ἡμετέροις, παρέμειναν δὲ ὁ δεκανεὺς μετὰ 2 στρατιωτῶν, ὧν ἡ τύχη ἀγνοεῖται μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης.

Πεισματώδης τότε ἀρχεται πάλη μεταξὺ 35 ὠκυπόδων, λεοντοκάρδων εὐζώνων καὶ 250 τούρκων, διαρκέσασα ἀπὸ τῆς 6 πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς 1 μ.μ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούσαντες τοὺς πυροβολισμοὺς σπεύδοντες πρὸς βοήθειαν μὲν τῶν τούρκων ὁ Μουσταφᾶ πασσᾶς μετὰ 400 στρατιωτῶν, πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῶν ἡμετέρων 100 εὔζωνοι ἐκ τῶν πλησίον στρατιωτικῶν σταθμῶν. Ζωηρὸν καὶ φονικὸν ἐξακολουθεῖ τὸ πῦρ τῶν στρατιωτῶν μας δι' ἀπαραδειγματίστου ἀνδρείας ὑπερασπιζομένων τὰς θέσεις των, ὅτε περὶ τὴν 11ην ὥραν ἠναγκάσθησαν νὰ ὀχυρωθῶσιν εἰς Ζορμπᾶ μὴ δυνάμενοι ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ νὰ μάχωνται ἄνευ σπουδαίων ζημιῶν πρὸς τετραπλασίαν δύναμιν. Προχωροῦσιν ὀλίγον οἱ Τοῦρκοι, μάχονται μανιωδῶς ἵνα καταλάβωσι τὸν Ζορμπᾶν, ἀλλ' ἀπελπισθέντες καὶ ἀποκαμόντες παύουσι τὸ πῦρ, τοῦθ' ὅπερ ἔπραξαν καὶ οἱ ἡμέτεροι περὶ τὴν 1ην μ.μ. ὥραν· ἤρξατο δὲ τότε ἑκατέρωθεν ἡ ἀναγνωσις τοῦ καταλόγου. Ἐκ τῶν τούρκων λείποσι πλέον τῶν 60 φονευμένοι καὶ πληγωμένοι, 20 δὲ ᾐχμαλωτισμένοι, ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων δύο φονευμένοι, οἱ ἀνθυπασπισταὶ τοῦ πεζικοῦ Μανουσόπουλος καὶ Κουβαρᾶς καὶ 5 εὔζωνοι πληγωμένοι, εἰς δεκανεὺς καὶ δύο στρατιῶται ᾐχμαλωτισμένοι.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης μάχης, τοῦ ἥρωος τῆς ὁποίας Μαυροδήμου τὴν ἀνδρείαν ἐγὼ μὲν δὲν περιγράφω, σεῖς δὲ δύνασθε νὰ τὴν φαντασθῆτε, ὄντες βέβαιοι ὅτι, ὁπωσδήποτε ἡ φαντασία ὑμῶν ἤθελε τὴν παραστήσει, οὐδέποτε δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων τῆς πραγματικότητος. Γνωστοποιῶ δ' ὑμῖν μόνον ὅτι τὸ παράσημον, ὅπερ οὗτος φέρει τὸ ἔλαβεν ἐν τελετῇ καὶ παραταξει των ἐν Ἀθήναις ταγμάτων ἐπιλοχίας ὧν πληγωθεὶς ἐν συμπλοκῇ πρὸς λῃστάς. Ἔκτοτε δὲ διετέλει ἄγρυπνος φύλαξ τῆς παλαιᾶς ὁροθετικῆς γραμμῆς ἐν ᾗ πολλάκις συνεκρούσθη μετὰ λῃστῶν καὶ τούρκων, ἤδη δὲ τῆς νέας, ἐν ᾗ πάλιν προφανῶς δείκνυνται τὰ προτερήματα τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου. Ἐννοεῖτε βεβαίως ὅτι αὕτη οὐδόλως δύναται νὰ μειώσῃ τὴν τῶν λοιπῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν.

Ἡ περὶ τῶν συμβάντων τούτων εἴδησις καταφθᾶσα ἐνταῦθα τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς διέλυσε τοὺς ρεμβασμοὺς ὅλων. Ὁ ἀρχηγὸς ὑποστράτηγος Δ. Γρίβας τηλεγραφήσας ταῦτα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διατάσσει ἀμέσως τὸν συνταγματάρχην ὑπαρχηγὸν Δ. Τσίρον ν' ἀναχωρήσῃ αὐθωρεὶ μετὰ 60 εὐζώνων διὰ Ζορμπᾶ, προσκαλοῦνται τηλεγραφικῶς πανταχόθεν τάγματα, καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς ἀνεχώρησαν ἐντεῦθεν πλεῖστα ἁμάξια καὶ φορτηγὰ ζῶα κομίζοντα ἄρτον, πολεμεφόδια καὶ λοιπὰ ὁλικὰ τοῦ πολέμου. Ἀναχωρεῖ ἑνταυτῷ ὁ λόγος τοῦ μηχανικοῦ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν κ. Ἰωάννην Τζαβέλλαν, ἡ ὀρεινὴ πυροβολαρχία ὑπὸ τὸν λοχαγὸν κ. Κ. Κατσιφὸν, ὁ ὑπίατρος κ. Χαρίδημος Βασιλείου μετὰ χειρουργικῶν ἐργαλείων, θηκῶν καὶ λοιπῶν ἀναγκαίων. Μετὰ 14ωρον ἀδιάκοπον πορείαν, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνωμάλου καὶ πετρώδους ἐδάφους κατέφθασαν τὴν νύκτα τῆς Δευτέρας πρὸς τὴν Τρίτην εἰς Ζορμπᾶ, ὅπου ἦτο καὶ ὁ συνταγματάρχης Δ. Τσῖρος.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς πρωΐας τῆς Τρίτης τὰ ἀντιμαχόμενα μέρη ἀπεῖχον πάσης συμπλοκῆς δι' ἀραιῶν κάποτε πυροβολισμῶν δηλοῦντα τὴν πρὸς ἐπανάληψιν τῆς μάχης πρόθεσίν των. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ μὲν Τοῦρκοι συνεκέντρωσαν δυνάμεις ἄνω τῶν 1400 ἀνδρῶν, οἱ δὲ ἡμέτεροι περὶ τοὺς 500, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος μετὰ 80 πολιτῶν. Τὴν πρωΐαν τῆς Τρίτης ὁ τολμηρὸς συνταγματάρχης Δ. Τσῖρος προσεκάλεσε τὸν Πασσᾶ τῶν Τούρκων νὰ ὑποχωρήσῃ καταλιμπάνων ἃς κατεῖχε θέσεις, τούτου δ' ἀρνηθέντος διέταξε τὴν ἔναρξιν τοῦ πυρός. Ἀπὸ τῆς 7 πρωϊνῆς ὥρας

μέχρι τῆς μεσημβρίας ἀδιάκοπα τὰ πυροβόλα καὶ τὰ ὅπλα ἐξερεύγοντο πῦρ, ἀναγκάσαντα τοὺς Τούρκους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς θέσεις των, ὑποχωρήσαντες εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν συνόρων ἐντὸς βολῆς κανονίου καὶ ἀφήσαντας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὑπὲρ τοὺς 200 νεκρούς, ἐν οἷς καὶ ἕνα ἀντισυνταγματάρχην. Ὁ δὲ ἀνθυπασπιστὴς τοῦ πεζικοῦ Κρίπας ἔπεσε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην θῦμα τῆς ἡρωϊκῆς του ἀνδρείας. Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς χθὲς οὐδὲν ἕτερον ἐγένετο, πέμπονται δὲ ἀδιακόπως ἐπικουρίαι ἐξ εὐζωνικῶν ταγμάτων, πολεμεφόδια καὶ λοιπὰ χρειώδη, ἀναμένομεν δ' ἀνυπομόνως τὸ τέλος τῆς ἀρξαμένης ταύτης πάλης, οὐδὲν βέβαιον δυνάμενοι νὰ προμαντεύσωμεν, μὴ ἀποκρύπτοντες ὅμως ὅτι οἱ Τοῦρκοι δύνανται νὰ συγκεντρώσωσι πλέον τῶν 5000 ἀνδρῶν.

Ἐπιθυμεῖτε ἤδη νὰ σᾶς εἴπω καὶ τὴν ὑπὸ πάντων προφερομένην φράσιν; Αὕτη εἶναι, **Ἡ μέλεια τῆς Κυβερνήσεως**· ἐνῷ οἱ Τοῦρκοι ὄπισθεν τῶν συνόρων ἔχουσι χιλιάδας στρατοῦ, ἡμεῖς ἅπαν μὲν τὸ Πυροβολικὸν φυλάττομεν εἰς Ἀθήνας ἐκτὸς 1 πυροβολαρχίας ὀρεινῆς καὶ 1 πεδινῆς, αἵτινες εἰσὶν ἐνταῦθα δι' ὅλην τὴν Θεσσαλίαν, πέμπομεν τὸ ἱππικὸν εἰς Ἄργος ἵνα εὐχαριστηθῶσιν οἱ βουλευταί, μετασταθμεύομεν δὲ τὸ ἐν Λαμίᾳ τάγμα εἰς Σπάρτην, ἀφίνομεν δὲ τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν νὰ φυλάσσωσιν ὀλίγοι στρατιῶται μὴ συλλογιζόμενοι ὅτι, ὅπως αὕτη ἐχαράχθη, δύνανται οἱ Τοῦρκοι ἐντὸς 3 ὡρῶν νὰ καταλάβωσι τὴν Λάρισσαν. Ἀλλ' ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ **Τούρκους** καὶ ἴσως τοῦτο μᾶς παρηγορεῖ.

Θέλω ἐπιστέλλει ὑμῖν, μὲ ὅλην τὴν διαταχθεῖσαν ἐχεμυθίαν, ἀκριβῆ περιγραφὴν παντὸς γενησομένου.

Πηνειός.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

(Συνέχεια προηγ. φύλλου.)

Τοῦ δείπνου μου περατωθέντος, ἐζήτησα ποτήριον ζύθου, ἤναψα σιγαρέττον, καὶ προσεπάθουν νὰ σπουδάσω τὴν φυσιογνωμίαν τῆς αἰθούσης.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν θαμώνων, εἵλκυσε τὴν προσοχήν μου νεᾶνις, ἴσως 18ετὴς, ἥτις μετὰ τριῶν ἄλλων ἀτόμων ἐκαθητο πρό τινος τραπέζης· ὡς κατόπιν ἠδυνήθην νὰ πληροφορηθῶ, τὰ τρία ἄτομα ἦσαν ὁ πατήρ, ἡ μήτης καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς κόρης.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἦτο ὡραία, τοὐλάχιστον ὑπὸ τὴν πλαστικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, διότι οὔτε ρῖνα εἶχεν ἑλληνικήν, οὔτε τὸ εὔσαρκον ἐκεῖνο καὶ εὐμελὲς ὅπερ τοσοῦτον κλασσικὸν κατέστησεν ἡ Ἐνετικὴ Σχολή· καὶ ὅμως μόλις ἰδὼν αὐτὴν δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ ἀναφωνήσω· «Ὦ! Τί νόστιμο κορίτσι!»

Ἦτο μᾶλλον τύπος καλλονῆς τοῦ Βορρᾶ· λεπτοφυὴς χωρὶς νὰ ἦναι ἰσχνή· εἶχεν ὡραῖον ἀνάστημα, χωρὶς νὰ ἦναι ὑψηλή. Οἱ βαθεῖς γλαυκοὶ ὀφθαλμοί της δὲν ἔβαλλον τοὺς ἐπινθήρας ἐκείνους, τοὺς συνταράσσοντας τὴν ἰσορροπίαν τῶν νεύρων, καὶ ἐμβάλλοντας εἰς πειρασμὸν τὰς αἰσθήσεις. Τοὐναντίον προσέβλεπε πάντοτε τόσον μειλιχίως, καὶ ὅμως ἄνευ φιλαρεσκείας ἢ ἐπιπλάστου αἰδοῦς· τὸ γλυκὺ βλέμμα της ἦτο τόσον εἰλικρινὲς, ὥστε ἐνέπνεε πάραυτα ἐμπιστοσύνην.

Θὰ ὁμολογήσητε καὶ σεῖς ὅτι πάντοτε εἶνε εὐχάριστον τὸ φαινόμενον γυναικείων ὀφθαλμῶν ἄνευ ὀπισθοβουλίας· ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐπὶ τῇ θέᾳ τοιούτων ὀφθαλμῶν διατίθεμαι πάντοτε εὐαρέστως.

Ἡ ἄφθονος ξανθὴ κόμη της προσηλοῦτο λίαν μετριοφρόνως διὰ καρφίδος ὄπισθεν παρὰ τὸν τράχηλον, μειδίαμα δὲ διαρκὲς σχεδὸν ἀόρατον πλῆρες παιδικῆς ἁπλότητος διέστελλε τὰ ρόδινα χείλη. Τὸ σύνολον τέλος ἀπέπνεε τοσαύτην ἠρεμίαν καὶ χάριν, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ καταστείλω καὶ δευτέραν ἀναφώνησιν: «Τί ὡραῖο κορίτσι!»

Μετά τινας στιγμὰς, μοὶ παρέστη ὡς ἑξῆς ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν γνωρίσω καὶ ἐκ τοῦ πλησίον.

Περὶ τὴν 10την ὥραν, εἶχε τελειώσει ἡ συναυλία, ἡ δὲ ὀρχήστρα μετέβη εἰς παρακειμένην αἴθουσαν χοροῦ, ὅπου ἀνυπόμονον συνωθεῖτο τὸ πλῆθος. Ἐκεῖ διακρίνω αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τῆς αἰθούσης μετὰ τῆς μητρός της.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσω τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ ἀνωφελῶς· ἄλλως τε μὲ προσέβλεπε τόσον συγχνὰ,—ἂν θέλητε πιστεύσατέ με,—ὥστε ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ χορεύσω μετ' αὐτῆς μικρὸν Walzer. Ἅμα τῇ σκέψει, ὁρμῶ διὰ μέσου περιδινουμένων ζευγῶν, ὠθῶν καὶ ὠθούμενος, μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνθρώπου, πορευομένου πρὸς βεβαίαν ἅλωσιν προμαχῶνος.

Πλὴν μόλις ἐπλησίασα, ἡ ὁρμή μου ἐμετριάσθη, ἠσθανόμην ὅτι αἴφνης τὸ θάρρος μου μ' ἐγκατέλιπε· σημειώσατε ὅτι ἐκ φύσεως δὲν εἶμαι δειλὸς, καὶ ὅμως κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἀντὶ κατ' εὐθεῖαν νὰ προχωρήσω κατὰ τοῦ προμαχῶνος, ἔρριψα συγκεχυμένα τινὰ βλέμματα πρὸς τὸν τοῖχον, ἔκλινα ἐπ' ἀριστερὰ καὶ ἐρρίφθην ἐπὶ παρατυχόντος καθίσματος, ἀγανακτῶν κατ' ἐμαυτοῦ καὶ ψυθυριζων: «Ἀνεπιτήδειε»!

Εὐτυχῶς ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἕτερος γενναιότερος ἐμοῦ, προσεκάλεσεν αὐτὴν εἰς χορὸν, καὶ οὕτω ἀκουσίως ἐκάλυψε τὴν ἄνανδρον ὑποχώρησίν μου. Ὁπωσδήποτε ἤμην δυσαρεστημένος διότι εἶμαι ὁ δυστυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁσάκις εὑρίσκουμαι εἰς σχέσεις ἐχθρικὰς πρὸς ἐμαυτόν. Τὸ ἑξῆς ὅμως γεγονὸς ἤρκεσε ἵνα διαλύσῃ καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο νέφος.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ

Ἀναλαμβάνει ἐργασίας, περατουμένας μετὰ φιλοκαλίας καὶ ταχύτητος.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ § ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΒΙΒΛΙΩΝ § ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

καὶ παντὸς εἴδους ἐργασίαι ἐκτυπούμεναι

Εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων διὰ ταχυπιεστηρίου νεωτάτου καὶ ἀρίστου ἀγγλικοῦ συστήματος.